

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **MgA. R.Ž.**, narozen XXX
bytem XXX
zastoupený advokátkou Mgr. Danielou Rybkovou
sídlem Jana Želivského 2385/11, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti osoby na řízení zúčastněné: Mgr. Ing. Arch. XXX,
bytem XXX,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. MHMP 1493183/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby (dále jen „prvostupňový orgán“ či „stavební úřad“) ze dne 28. 2. 2018, č. j. MCP8 047045/2018 (v žalobě je uvedeno č. j. MCP8 047045/218, kdy se zjevně jedná o překlep – pozn. soudu). Rozhodnutím stavebního úřadu byla dodatečně povolena stavba nazvaná „Nástavba a stavební úpravy v úrovni 2.NP dvorního traktu rodinného domu č.p. X k.ú. X, X“.
2. Žalobce nesouhlasí s žalobou napadeným rozhodnutím a postupem stavebního úřadu i žalovaného se cítí být zkrácen na svých právech. Námitky žalobce lze rozdělit takto:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce uvádí námitky týkající se zimní zahrady. Namítá nekonzistentnost v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterou dovozuje z textu rozhodnutí žalovaného, kdy nejprve je uvedeno, že se „nemůže jednat o celoročně využívaný obytný prostor...“ a následně je konstatováno, že „nástavba bude využívána jako zimní zahrada, z čehož plyne, že ji lze užívat celoročně (v létě zřejmě jako skleník) i bez zateplení. Podle žalobce užívání zimní zahrady mu může nepříznivě zasáhnout do soukromí. K tvrzení žalovaného, že míru hluku z užívání této zahrady není stavební úřad oprávněn posuzovat, neboť se jedná o hluk sousedský, žalobce namítá, že právě předmětná dodatečně povolená stavba je zdrojem hluku, čímž dochází k zásahu do práv žalobce jako vlastníka sousední nemovitosti.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že v předchozím řízení opakovaně uváděl, že v původním projektu byla střecha navržena jako pochozí pouze pro účel údržby, nikoli k běžnému každodennímu užívání. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že „mu není jasné, z čeho odvolatel dovozuje, že střecha nebyla projektována jako pochozí“ a více se námitkou nezabýval. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
5. V písemném vyjádření k žalobě uvedl žalovaný k námitkám *v prvním žalobním bodu*, že z technické dokumentace vyplývá, že se jedná o nástavbu, jejíž stěny a střecha nejsou zateplené a nejsou tak určeny k bydlení, protože nesplňují požadavky a tepelné technické vlastnosti konstrukcí. Žalovaný dále zdůraznil, že prostor nelze v zimních měsících vytopit na pokojovou teplotu a v létě naopak bude díky absenci tepelné izolace v zimní zahradě vyšší teplota než v obytných prostorách. Nemůže se tak jednat o celoročně využívaný obytný prostor. K námitce hluku žalovaný uvádí, že se jedná o tzv. hluk sousedský (z běžného užívání bytu nebo domu), jehož limity nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací neupravuje. Stavební úřad tak není takovýto hluk oprávněn řešit.
6. Stran námitky *ve druhém žalobním bodu* týkající se konstrukce střechy žalovaný uvádí, že spis obsahuje dokumenty týkající se povolení zastřešení skladu v prostoru dvora bytového domu, kdy z technické zprávy projektové dokumentace ke stavebnímu povolení č. j. 14329/96-3052 ze dne 12. 12. 1996 vyplývá, že střecha skladu byla navržena jako pochozí plechová střecha, která bude po obvodu opatřena zábradlím. Rozhodným pro to, aby plochá střecha byla či nebyla pochozí, není její rozdílná nosná konstrukce, ale pouze jiná provozní vrstva, která chrání skladbu střešního pláště před mechanickým poškozením. Na základě shora uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě s takovým projednáním neprojevil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. Před posouzením jednotlivých námitek soud vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního poukazuje na skutečnost, že soud není povinen zkoumat, zda byly rozhodnutím správního orgánu ohroženy zájmy účastníka řízení. Tvrzení a prokázání takových skutečností je zcela v dispozici žalobce. Soud není povinen na základě vágních formulací žalobních důvodů podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).
11. *V prvním žalobním bodu* žalobce uvádí námitky týkající se zimní zahrady. Žalobce brojí de facto proti využívání dodatečně schválené stavby způsobem, jež podle něho zasahuje do jeho soukromí. Jinými slovy žalobce de facto namítá, že skutečný stav (způsob využívání stavby) je v rozporu s účelem využití vycházejícím z projektové dokumentace, kdy se mělo jednat o stavbu sloužící k sezónnímu užívání, nikoliv k celoročnímu bydlení. Konkrétně žalobce upozorňuje na nekonzistentnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Této námitce soud však nemohl přisvědčit.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5 ve čtvrtém odstavci uvedl, že „.....Z dokumentace lze dovodit, že se nemůže jednat o celoročně využívaný obytný prostor, protože obvodové stěny Ytong tl. 150 mm této charakteristice z hlediska tepelně technických vlastností neodpovídají. Ze spisového materiálu je zřejmé, že se jedná o nástavbu dvorní části stávajícího rodinného domu, jejíž obálka (stěny, střecha) není zateplená, tudíž není určena k bydlení, protože nesplňuje požadavky na tepelně technické vlastnosti konstrukcí. Nástavba bude užívána jako zimní zahrada, z čehož plyne, že ji lze užívat celoročně (v létě zřejmě jako skleník) i bez zateplení.“ V citovaném textu soud žádnou nesrozumitelnost či protiklad neshledal. Tato část odůvodnění rozhodnutí se týká způsobu využití předmětné stavby, nikoliv obecně doby, potažmo možnosti jejího užívání. Správní orgán zde konstatoval, že ze stavebně-technického hlediska se nemůže jednat o celoročně užívaný obytný prostor, a to mimo jiné z důvodu vnějšího obložení, které znemožňuje v zimních měsících v důsledku absence izolace a malé tloušťky zdiva vytopit místnost na pokojovou teplotu a v letních měsících naopak udržet teplotu dostatečně nízko pro celoroční bydlení. Žalovaný pak dovodil, že prostor sice může být využíván celoročně, avšak nikoliv k běžnému bydlení, protože nesplňuje požadavky na tepelně technické vlastnosti konstrukcí. Nejedná se zde tedy o rozpor v odůvodnění, neboť žalovaný na jedné straně vyloučil možnost celoročního bydlení v předmětné stavbě, avšak připustil možnost celoročního užívání (jako zimní zahradu nebo skleník). Lze dodat, že z vnitřního vybavení předmětné stavby nelze nijak dovozovat účel jejího využívání. Má-li být stavba využívána jako zimní zahrada, je zcela

logické, že součástí běžného vybavení bude mimo nábytku i určitý zdroj vytápění, nic z toho však nemění charakter využívané stavby, která není z hlediska dokumentace a provedení pro celoroční bydlení uzpůsobena. Námitka nekonzistentnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy nedůvodná.

13. K obecně pojaté námitce hluku z užívání tohoto prostoru soud uvádí, že pozemky dotčené stavbou se nachází z hlediska funkčního využití podle územního plánu v ploše s funkcí všeobecně obytné. Jedná se tedy podle vyhlášky č. 32/1999 Sb., hlavního města Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů, o území sloužící převážně pro bydlení s možností umísťování funkcí pro obsluhu obyvatel nad rámec území vymezeného danou funkcí, kde jsou funkčním využitím stavby pro bydlení či byty v nebytových domech. Nejedná-li se tedy o rozsáhlou stavební činnost, lze podle územního plánu dotvářet stávající urbanistickou strukturu. V daném případě se jedná o stavbu určenou k sezónnímu využívání (skleník, zimní zahrada), jež není zdrojem nadměrného hluku. Ani v případě celoročně obývaného prostoru by však nebylo možno posuzovat hygienické limity míry hluku z běžného užívání domu či stavby. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, hluk z běžného užívání domu není regulován nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení“). Z nařízení mimo jiné vyplývá, že hygienické limity hluku v chráněných venkovních prostorech staveb se vztahují zejména na dopravní infrastrukturu (železniční a silniční doprava) – viz příloha č. 3 nařízení. Stran hlukových limitů v chráněném vnitřním prostoru (tedy mimo jiné i v obytných místnostech) lze odkázat na přílohu č. 2 nařízení, z níž plyne, že limity jsou stanoveny zejména na hluk z dopravy, ale lze je též vztáhnout na hluk způsobený stavební činností uvnitř objektu. Zde je na místě citovat z přílohy č. 2 nařízení vlády: *„Uvedené hygienické limity se nevztahují na hluk způsobený používáním chráněné místnosti.“* Z výše uvedeného tak vyplývá, že běžné užívání obytných místností nepodléhá regulaci z hlediska hluku či otřesů a žalovaný tak postupoval správně, když v napadeném rozhodnutí tento potenciální „sousedský hluk“ neposuzoval.
14. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
15. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce uvádí námitku ohledně charakteru střechy. Žalobce dovozuje z Technické zprávy k rekonstrukci skladu z října roku 1996, jež je obsažena ve správním spisu, že střecha byla projektována jako pochozí pouze za účelem údržby. Tato informace vyplývá z jediné, později ručně dopsané poznámky v technické zprávě, z níž však nelze zjistit v jaké době a kým byla doplněna. Naopak ze správního spisu obecně vyplývá, že se v daném případě má jednat o pochozí terasu opatřenou dřevěným roštem, keramickou dlažbou a zábradlím (viz např. Statický posudek ze dne 24. 3. 2017 – půdorys 2. N.P., řez B-B, D2). Skutečnost, že by terasa měla být pochozí pouze za účelem údržby, vyplývá pouze z této jediné poznámky v technické zprávě z roku 1996. Naopak z technické dokumentace i dobových fotografií lze seznat, že terasa svým provedením sloužila jako obecně pochozí terasa, nikoliv pouze za účelem údržby. Soud odkazuje na ust. § 125 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), podle něž *„Nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.“* Lze tedy uzavřít, že žalobcem odkazovaná jediná písemná poznámka, která rozporuje současné využití terasy jako obecně

pochozí, nemůže úspěšně vzbudit pochybnost o účelu, za kterým se daná terasa již několik desítek let používá. I tato žalobní námitka tak není důvodná.

16. Závěrem soud k námitkám vzneseným v doplnění žaloby ze dne 28. 1. 2019 (předmětná stavba byla realizována načerno a žalovaný blíže nezdůvodnil závěr o tom, že se nejedná o rozsáhlou stavební činnost) uvádí, že podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nelze tedy vznášet další výhrady proti správnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí přezkoumávat z hlediska později uplatněných žalobních bodů (žalobce doručil soudu doplnění žaloby až dne 28. 1. 2019, tedy více jak tři měsíce od právní moci napadeného rozhodnutí – ode dne 20. 10. 2018). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, uvedl, že projevem „[k]oncentrační zásady je v zákonné lhůtě pro podání žaloby postavit najisto rozsah důvodů (obsažených v žalobních bodech), na základě kterých bude soud přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (srov. shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu čj. 4 As 3/2008-78, bod [35], dle něhož účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení).“ Výše uvedenými námitkami se proto zdejší soud dále nezabýval, protože je žalobce neuplatnil včas v řízení před soudem, ačkoliv tak učinit mohl.
17. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nijak nepochybil a toto rozhodnutí je tak v souladu se zákonem a žalobce jím nebyl zkrácen na svých právech.
18. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
20. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud této osobě žádnou povinnost neuložil, proto jí náklady v tomto smyslu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu